

אירע מזלי בהיותי דיילת באל-על בשנת 1959, בטיסת לילה ארוכה וחשוכה, פגשתי בנוסעת הגב אורנה פורת, והתפתחה בינינו שיחה ארוכה, בה ספרתי לה על עבודתי כמרפאה בעיסוק עם חולי נפש, ועל מחשבתי לפתוח חוג דרמתי בבית החולים.

שיתפתי בתכניתי זו את אחת הרופאות הפסיכיאטריות, שהתנדבה גם ללוות אותי בהקמת החוג, ובפקוח על פעילותו ותכניו, וגם לעבד את החומר שניצבר.

קבלתי אישור מהמנהל הרפואי לצאת לדרך.

בניתי מזוודת איפור, למעשה היה זה הכלי היחידי בו השתמשו "השחקנים" על מנת להיכנס לדמות אותה גילמו.

לאחר כל פגישה ובמהלכה ניהלתי רישום על התהליך ועיבוד החומר, (התיקים נמצאים בבי"ח).

אפילו הצלחנו להעמיד מחזה קטן באחת מחגיגות המוסד.

במגביל לעבודתי בטיסות, שמעתי שבניו-יורק ישנו מרצה ל"פסיכודרמה" ד"ר מורנו, השתדלתי בהגיעי לעיר ניו-יורק לשמוע את הרצאותיו, שהיו מאוד מעניינות.

כל הנושא של פסיכודרמה היה חדש ואני הרגשתי שפעלתי בדרך הנכונה מתוך אינטואיציה ולא מתוך ידע.

כך התגלגלה שיחתנו, ואורנה המליצה לי ליצור קשר עם מרים ברנשטיין כהן, שחקנית וותיקה בקאמרי, גם חברה בהנהלה. ומעל לכל יש לה תואר דוקטור לרפואה שלא מימשה אותו.

דרכה אקבל אישור להסתובב מאחורי הקלעים של התיאטרון, לפגוש במאפרות למיניהם בעת הכנת השחקנים להצגה, לראות את פועלי הבמה מאחורי הקלעים וכך לקבל להכיר את התיאטרון על קרביו.

ואכן, משך שנתיים, בין הטיסות, "הסתובבתי להם בין הרגליים" למדתי הרבה מהסתכלות זו, ואני אסירת תודה על כך.

זכיתי להכיר את אורנה פורת כאישיות חמה, חרוצה, אכפתית, סקרנית, מפרגנת. אישה נהדרת!!!

עדנה קוטב

מחזור ד